

*Als meus fills, Blanca i Bernat, encantadors de somnis,
de qui rebo cada dia el millor aprenentatge.*
L. A.

Para Riki, por nuestro disfrutar mientras podemos.
M. L.

Laia de Ahumada

Vaig néixer a Barcelona l'any 1957. La meva infantesa porta l'empremta dels llargs estius passats al Pirineu, amb molts camps per córrer, i a Tarragona, vora la mar. En tots dos llocs vaig experimentar el silenci i la llibertat, que sempre m'han acompanyat. Soc de tarannà inquiet i he fet moltes coses al llarg de la vida: escriure, sobretot, però també doctorar-me en filologia catalana, fer classes, investigar i cofundar el Centre Obert Heura per a persones sense llar i l'associació Terra Franca. He promogut iniciatives i projectes que tenen relació amb la millora de la vida de les persones, capficada a deixar el món una mica millor de com l'he trobat. I soc mare de dos fills, que han estat els dos millors llibres que he donat a llum. El que he escrit en aquest conte és el que els explicava quan eren petits; no ho feia amb les mateixes paraules, però sí amb el mateix objectiu: convidar-los a experimentar el misteri de la vida.

Mercè López

Soc il·lustradora. Vaig néixer a Barcelona el 1979. Vaig començar a pintar als onze anys i a fer llibres als vint-i-cinc. Dibuixo, pinto i faig moltes altres coses. No hi sento gaire de l'orella dreta, però m'agrada moltíssim la música, que sempre m'acompanya quan faig els meus dibuixos. M'agraden les veus greus. Em puc passar hores mirant els colors que fa la llum als edificis i entre els arbres, o mirant els estels. De vegades comparteixo casa amb un gat que és la cosa més suau que he tocat mai. I ara estic aprenent a rodar per un tatami; a voltes em sembla molt tou i altres sembla que hagi caigut sobre una pedra. M'agrada tastar menjars diferents en els meus viatges. I hi ha olors que em fan reviure moments del passat, com la del gessamí, que em fa recordar les estones que passava dibuixant al balcó de casa dels meus pares. Hi ha molts sentiments per als quals em costa trobar paraules; per això dibuixo.

El sisè sentit

Text de Laia de Ahumada
Il·lustracions de Mercè López

Algun cop he sentit coses dins meu que costen d'explicar.
¿A tu també et passa?
Si és així, ja deus saber de què et parlo.

Ens podem entendre sense paraules, però sovint
ens cal posar-ne per explicar el que sentim.

És el que faré ara.

Tinc cinc sentits que m'ajuden a experimentar amb el cos
tot el que passa fora de mi, a l'exterior.

Són la vista, l'oïda, l'olfacte, el gust i el tacte.

Amb la vista, miro.

De vegades, ens pot fallar algun sentit,
però si no en tinguéssim cap, cap, ¿què passaria?

Seria com viure dins d'una closca de cargol!

El sisè sentit té una oïda
tan fina que de vegades em fa
callar per escoltar el silenci,
per descobrir com respira una onada
o per sentir la veu del vent
dalt d'una muntanya.